

[Johan Asmussen.]

danne grundlag for nordiske drøftelser allerede om et par måneder, så kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at de betænkeligheder, som også hr. Knud Thomsen fremsatte, må være temmelig tungtvejende, når man har for øje, hvad det er for vigtige og væsentlige ændringer, der er tale om her. Jeg tvivler på, at det vil være muligt for folketingsudvalget i løbet af sommeren at komme til så klare opfattelser, hvad angår disse problemer, at der kan være noget virkelig frugtbart grundlag for drøftelser på nordisk plan.

Det drejer sig, så vidt jeg kan se, om 4 hovedproblemer, som særlig har givet anledning til vanskeligheder og diskussioner: spørgsmålet om det nordiske patent-system, om ophævelsen af de undtagelser, der gælder i dag, om problemet virksomhedsopfindelser og om tvangslicens. De mange års arbejde med problemerne og de diskussioner, der har været om disse ting, særlig med hensyn til tanken om en nordisk patentordning og om ophævelsen af undtagelserne, har jo været af så dybtgående karakter og indeholder en sådan rigdom af vægtige argumenter for og imod, at jeg ikke som usagkyndig skal gøre noget forsøg på at bidrage til argumentationen; det kan være vanskeligt nok, mildest talt, med den korte tid, der er gået siden fremsættelsen, når man prøver på blot at få lidt af en fornemmelse af, hvad der er gået forud, at komme til noget resultat. Jeg vil sige, det kan man i virkeligheden ikke; man kan ikke tage noget endeligt standpunkt på dette stadium, når man ser mængden og vægten af argumenterne fra den ene side, og det er jo navnlig industrien, den danske og den norske, og modargumenterne fra handelsministeren.

Dette gælder først og fremmest det første problem, det, som vel er den egentlige nydannelses, tanken om et nordisk patent. Rent umiddelbart er det nærliggende som et led i udvidelsen af de områder, som dækkes af nordisk samarbejde, at tænke på at

lade det gælde også inden for patentvæsenet, og der er næppe tvivl om, at tanken er fuldt ud rimelig og bør gennemføres, for så vidt angår den tekniske og administrative side; det vil uden tvivl være hensigtsmæssigt og rigtigt, at der på de områder i hvert tilfælde kommer til at gælde ensartede regler i de nordiske lande. Men om det så skal føre videre i den retning, man her er inde på, at lade et patent meddelt i det ene land automatisk gælde i de andre, det er et spørgsmål, som jeg på mit partis vegne ikke tør tage endelig stilling til på det grundlag, som vi har i dag.

Der bør jo her ikke alene tages, man kunne måske sige teoretiske hensyn, end-sige følelsesmæssige hensyn til det nordiske — de har deres værdi, det skal jeg ikke underkende — men det vil i hvert fald ikke være nok til at bære en sådan realitetsændring på et så væsentligt område. Det, som folketingsudvalget først og fremmest må have for øje, er naturligvis det danske samfunds interesser, ikke kun til en enkelt gren, industriens arbejdsgivere, men til industrien som helhed, hvilket jo også omfatter dens funktionærer og arbejdere, der er afhængige af industrien, og i videre forstand til samfundet som helhed. Det afgørende må være, hvad man på grundlag af argumentationen kan komme frem til som det mest gavnlige for landet som helhed. Derfor mener jeg, at det vil være forkert at afvise industriens argumentation som ensidig eller ikke tilstrækkelig fremsynet; selv om jeg erkender, at ministeren har bestræbt sig for i fremsættelsen og bemærkningerne at give en loyal fremstilling af de indvendinger, der er fremkommet fra industriens side, kan det ifølge sagens natur kun være et lille koncentrat af alt det, som jeg ved at bunkerne er kommet til at indeholde fra de mange års arbejde; derfor har jeg alligevel en lille fornemmelse af, at modargumentationen fra ministeren ikke er helt så vægtig, at man alene på grundlag af den kortfattede opstilling af argumenterne kan og bør træffe nogen endelig afgørelse. Jeg mener derfor, at der